

vedrørende detentionslokalernes indretning, men der er lang, lang vej endnu, hvis man da overhovedet må og kan bruge lokalerne.

I udvalgsarbejdet må vi sikre os, at der foretages undersøgelse af – og vi har jo været inde på det allerede – om det er rigtigt, at der er sket et betragteligt fald i dødsfaldene og andre alvorlige hændelser i forbindelse med detentionsanvendelsen, ligesom vi naturligvis må have en orientering om, hvorledes det er gået med anvendelsen af alternativer til detentionsanbringelse. Jeg skal helt afstå fra at deltage i beregningerne af, om 66 pct. af 11.000 giver 3.000, eller hvad man nu ellers kan lave af regnestykker. Det må vi kunne få helt nøje – i hvert fald bedre – præciseret.

Vi er altså opmærksomme på, at der er sket meget, og vi er meget opmærksomme på, at vi har brug for et mere klart billede af, hvorledes det egentlig går på området.

Vi mener faktisk, at vi med Rigspolitechefens udsendelse, kundgørelsen fra august 2001, som vi også har været inde på, i hvert fald hvad angår det sikkerhedsmæssige for anholdte og indbragte, er nået nogle skridt videre. Vi synes også, det er godt, at der sker en bedre – ikke tilfredsstillende, men bedre – orientering og motivering i skriftlig form, når den anholdte skal ud igen.

Det, der er lidt mere udefinerbart, synes at være, at også i de juridiske formuleringer i kundgørelsen er der sket en ændring i myndighedernes opfattelse af klientellet, og klientellet står i gæseøjne her. Man kan også sige, at Rigspolitechefen har forstået og accepteret politikernes udsagn om det menneskesyn, der bør være det fremherskende.

Jeg vil derfor foreslå, at vi anvender udvalgsarbejdet til at undersøge, om der er mere, der kan gøres, og i hvilken hast vi kan gøre det. Vi skal i hvert fald, synes jeg, have skabt et flertal, og jeg fornemmer faktisk, at det allerede er der, for, at vi vil gøre noget for folk, der er i nød, og at de kan hjælpes på en ordentlig og en etisk måde.

Helt til sidst vil jeg godt sige en anelse om brugen af de eksisterende behandlingsinstitutioner i stedet for detentioner, og da jeg ikke når at sige noget om sygehusene, så kan man egentlig godt tage sygehusene med i det, jeg siger.

Kl. 14.15

Forslagsstillerne refererer loyalt Kornumudvalget, som siger, at det ser ud til at kunne blive noget vanskeligt at bruge behandlingsinstitutio-

nerne. Det kan ikke udelukkes, at der kan findes institutioner, hvor de fysiske rammer kan være således, at institutionen kan rumme såvel akut påvirkede som folk i behandling, men som udgangspunkt vil det være en meget uheldig blanding. Det er jeg faktisk meget enig i, lige så enig som jeg er i, at vi skal arbejde for at sikre en etisk ordentlig behandling af mennesker, der er kommet i en akut nød eller en truet situation. Det skylder vi hinanden.

Anita Knakkegaard (DF):

Socialistisk Folkeparti opfordrer med forslaget regeringen til at etablere lokale eller regionale afrusningsafdelinger. Disse afdelinger skal modtage berusede personer, der ikke kan tage vare på sig selv, til akut afrusning.

Afrusningsafdelingen skal give forsvarlig sundhedsfaglig behandling og tilsyn med den berusede under afrusningen, en anstændig omsorg for og pleje af den berusede under afrusning og rådgivning umiddelbart efter afrusningen med henblik på misbrugsforebyggelse. I stedet for detentionsanbringelse skal det ske i sundhedsmæssigt regi.

Jeg har forstået af bemærkningerne til forslaget, at målgruppen for afrusning er alle, der anbringes i detentionen. Men er det sådan, at fru Anne Baastrup deler denne gruppe op i tre delgrupper, hvoraf de to fortsat skal anbringes i detention, nemlig berusede, som er til fare eller til gene for andre, og berusede, som sigtes for kriminalitet og er for berusede til at blive anbragt i arrest eller venterum, altså det, man normalt kalder sigtede personer? Det vil jeg gerne have svar på fra fru Anne Baastrup.

Som det er nu, er det politiets opgave at varetage detentionsanbringelse af berusede personer. Dette foregår for Dansk Folkeparti at se på en betryggende måde, fordi politiet tager stilling til, om den berusede tilbageholdes med henblik på enten overgivelse til andre, der på forsvarlig måde kan tage sig af den pågældende og eventuelt køre personen hjem, indbringelse til hospital, indbringelse til forsorgshjem eller indsættelse i politiets detention. Hvis det sidste er tilfældet, sker der en vurdering af den tilbageholdtes helbredstilstand. Inden den endelige anbringelse i detentionen skal den tilbageholdte undersøges af en læge, og indtil denne undersøgelse er foretaget, skal der ske tilsyn.

Lægeundersøgelsen af den tilbageholdte skal belyse, om dennes tilstand gør, at den pågældende kan anbringes i detentionen, eller der